

Še vedno nepreplezana severozahodna stena himalajske gore Ama Dablam (6828 m)

Foto: Bojan Počkar

se razveževa in sam kar zdijvam skoraj tristo metrov po njem. Sploh se ne znam brzdati. Sicer pa vem, da si tukaj v Alpah, do višine 4500 metrov, lahko privoščim marsikaj; tukaj popolnoma obvladam višinske probleme. V Himalaji je pač malo drugače.

Zopet plezava v skali. Spet je težko, vendar neizmerno uživam. Dejstvo, da plezava težko prvenstveno smer, me spravlja v evforično stanje. Jeah, kako sem si to želel! Sva že presneto visoko in ko priplezam okoli skalnega raza, najprej ne morem verjeti. Potem je pa le res: ekstremnih težav ni več, samo še lažji teren do vrha.

Šele poldne je. Kako sva bila hitra! Vendar se začnejo dogajati stvari, ki mi niso niti najmanj všeč. Po naslednjih stotih metrih ugotoviva, da je led in sneg preveč razmešan in da je plezanje prenevarno. Noro nevarno. Vsak čas se lahko utrga plaz; ali pa kar celo pobočje skupaj z nama. Ni kaj - počakati morava nekaj ur na senco in na zmrzovanje. In to dobrih dvesto metrov pod vrhom, ko imava že vse najtežje za sabo!

Zopet majhna polička, na kateri še sedeti ne moreva. Več kot eno uro dremljeva. Potem v steni ni več sonca in naju spet zebe. - Ob štirih popoldne nadaljujema. Sneg je krasen, idealen, in plezanje je varno. Prideva manj kot sto metrov pod vrh, na raz - pa spet novo presenečenje! Na vrhu tako močno piha severni

veter, da ni vredno niti pomisliti, da bi izplezala. Saj se še tu komaj drživa v steni!

Samo gledava se. Skoraj bo sedem zvečer. Ali se bo vihar z nočjo umiril? Pojma nimava; navsezadnje, ali se je od predvčerajšnjim, ko sva iz doline gledala sem gor in videla, da noro vleče, sploh kaj umiril?

Sploh ne veva, kaj bi... Izstopiti ne moreva, ker naju odpihneta. »Kaj pa sestop po Francoski?« vpraša Matjaž. Kje pa, skoraj kilometer in pol plezanja dol po steni! In to sedaj, ko sva že utrujena! Pa neprespana, dehidrirana in pre-mražena!

ORKANSKI VETER IN MRAZ

Počakala bova. Nekaj ur, potem se mora toliko pomiriti, da bova izplezala.

Ko zopet kopljeva polico za sedenje v sneg, nič več ne gledava evforično. Najina pogleda sta resna. Sedaj ne gre več za težko smer, gre za res, gre za naju. Zaradi vetra naju že zdaj zebe. Če bova preždelala še to noč tu, bova pozebla. Najmanj to. To nama je jasno.

Stisneva se in čakava. Eno uro, dve. Kaj bi dal za eno uro spanja brez mraza! Vendar nama drgetata že celi telesi. Brez prestanka.

Ali se veter umirja ali se mi samo zdi? Ob desetih zvečer se le odločiva. Veter se je delno umiril, čeprav so posamezni sunki še prav divji. Gor, sicer bova zmrznila! Plezava v kratkih, hitrih intervalih. Ko potegne, zabijeva cepine in se popolnoma prilepiva v steno. Še nekaj deset metrov do roba stene ...

Pred Kugyjevim spomenikom

RUOLF TRAVINIČ

*Dragi Julius,
kolikokrat sem te gledal
z vrha Jalovca ali Razorja,
kako globoko doli v Trenti
osamljen stojiš
in strmiš
v svoj Jalovec.*

*A sedaj
jaz sedim pod tvojimi nogami
in pod težo svojih let
skupaj s teboj
strmim v Jalovec
in iščem poti,
po katerih ne bom
nikoli več hodil ...*